

Szikra János

Vozáryék balladája

Hová tűntek a Vozáry-lányok,
a tápiószecsői Vozáry-lányok?

Apjukat a villám agyonütötte,
mikor mézért vitte méheit a hegyre.

Boltot hagyott volna minden lányra,
mind a négy szép kisasszonyka-lányra.

Kenyerét kezéből Ázsia kiverte,
a mongol s a magyar bolsevista csürhe,
azért ment a hegyre.

Dehogy került dobra az a négy boltocska –
a horda széthordta.

Kaparná ki a föld alól is őket,
zabálta volna föl elevenen mindet,
hogy kiszarja: Moszkva!

Hol vannak az áldott,
jó Vozáry-lányok?

Sír-e még megőszült emlékük a szélben?
De szépen élhettek volna, de szépen...

Lóháton telefonálók

ó a telefonálók

a kiszáradt diófa ágáról telefonálók
a megfulladt tófenékről, a mount everestről
a hangyafejből, a diófa évgyűrűiből telefonálók

a lassudan kocogó ló hátán telefonálók
a börtönpokróc alól, a vénuszdomb szakadékából
a ló hullámzó hátáról telefonálók

a szálkától gyulladt körömből telefonálók
az odvas fogból, a déenes-dugóhúzóból
a részeg látomásokból, a vérlila körömágyból telefonálók

a csenevész lánykák lilium-méhéből telefonálók
a vulkán beléből, a gyertyakanócból
az éj oboájából, a sóvárgás méhéből telefonálók

az elefántfülű cintányércsendülésből telefonálók
a ponty légszakjából, a nyúlszájú kisfiúk torkából
a szilvamézgából, a csendülés porából telefonálók

a vízisikló-bajszos gólyacsőrből telefonálók
a koldusok gyomrából, a rezgő takonyból
a vérgyöngyből, a golya féllábú fészkeiből telefonálók

az elhullott meggymagból telefonálók
a jövőből, a szerelem megbabonázott szembogarából
a szél kopasz fejéből, a keserű meggymagból telefonálók

a nyíló rózsakehelyből telefonálók
a tojássárgából, az ajkak méregpoharából
a szajkó faroktollából, a rózsaiilatból telefonálók

a csók erjedő húsából telefonálók
a költők lelkéből, a kenyérből, a borharmatból
a cetből, a nagy szemből, az ősröbbanásból telefonálók

a tekintetedtől letaglózott boldog telefonálók
ó

a halál aortájából, a mindenség táguló szívéből telefonálók

jaj gyöngy ujjad

Himalája árvasága
jaj a vakbélgyulladásban kimúlt lovát
elsírató maroshegyi fogatos magánya
sóvárgó papköltők celofán-magánya
jaj a *William tócsába lép* félbehagyott vászna
képiró lány fényhomloka tíz gyöngy ujjá
térdudvara gesztenyeősz árvasága
jaj a gögös néptáncosok gatyarojtos tahósága
farreztető takarítók foghiányos locsogása
döglött göbén rívó malac árvasága
jaj a Viktor dohányásárga
jaj *A lovasok* magánya
dilettánsok szájszag-szava
jaj a kontár *fazekasok* árulása
jaj bal fülem korhadása
ezer gügye dallamocska idióta dübörgése
jaj a zene jaj a Bartók jaj világom
világhiány árvasága
jaj a vessző jaj a vulva árvasága
jaj szerelem
jaj Eröss Zsolt gyémánt szíve
jaj verőér legutolsó rándulása
jaj a remény árvasága
hiábavalósága

Mit eszünk?

Ki veri le az égről a fölkent hóhérok
hullákkal bálozó repülőgépét?

Ki röpíti az Ínségdombra
a jövőt még üdvözült mosollyal
fürkésző, tudatlan kismamákat?

Mikor zuhan a korona tonnás árnya
egy pogány kisfiú gyanútlan fejére?

Megvált a halál a test hülye hitétől?

Ma este mit eszünk, párom?
Vályogot? Verset? Parlagvirágot?

Miféle gazdának dorombolnak
haszonélvező macskáink holnap
a burjánzó gazban a pincetetőn?

Üvegpocharat, ideget rágunk?
Egészen konkrétan kérdezem:

mit eszünk ma este, párom?

